

to Ting have nemlig ikke det fjerneste med hinanden at bestille. Selv om vi i Øjeblikket ophævede al Varetægtsarrest i Danmark, vilde der være akkurat samme Mangel paa Plads i Strafanstalterne. Der vilde være bedre Plads f. Eks. i Københavns Arresthuse, men i Strafanstalterne vilde det være det samme.

Det ærede Medlem sagde dernæst, at dette Forslag var ualmindelig daarligt underbygget, uden Tegninger o. s. v. Deri er jeg fuldstændig enig med det ærede Medlem, og jeg er ligeledes fuldstændig enig med ham i, at saadan skal et Forslag ikke forelægges. Det har jeg udtalt offentligt her i Tinget for lang Tid siden. Det er ikke noget, jeg siger nu, jeg har sagt det vistnok første Gang jeg havde Ordet i dette Ting, ved Finanslovens første Behandling, da der var Tale om Sindssygevæsenet. Da sagde jeg, at der forelaa ganske vist et Forslag om Opførelse af en ny Sindssygeanstalt, men jeg fandt det urigtigt at fremkomme med det, før man vidste, hvor Sindssygeanstalten skulde ligge, og før man havde Planer færdige for, hvorledes den skulde være, idet jeg mente, man ikke kunde forlange de 2½ Million, Forslaget skulde gaa ud paa, uden at give detaillerede Planer o. s. v. I Princippet er jeg saaledes enig med det ærede Medlem. Jeg fik saa paa Finansloven bevilget 30,000 Kr. til Forarbejder og Undersøgelser angaaende Opførelsen af et nyt Sindssygehospital. Jeg vilde med Glæde gøre det samme med Hensyn til Fængselet, hvis ikke Forholdet var det, at jeg staar — og mig ganske uforskyldt selvfølgelig — i denne frygtelige Situation, at der skal skaffes Plads til disse Fanger. Saa fandt jeg, det var min Pligt hellere at gaa til Rigsdagen og sige: Jeg kan ikke komme med detaillerede Planer, det er umuligt, jeg har heller ikke kunnet gøre det en Dag hurtigere, for som de Herrer ville se, er Betænkningen, som Embedsmændene og Fængselsdirektøren have indleveret til Ministeriet, indleveret den 14. Februar, og inden en Maanedes Forløb forelægger jeg Rigsdagen et Lovforslag. Jeg synes ikke, jeg kunde gaa hurtigere frem. Paa den anden Side har jeg anmodet Fængselsdirektøren om straks at gaa i Arbejde med det, og han har været overmaade flittig, anvendt baade Dag og Nat, kan jeg sige, paa at beregne og undersøge Forholdene. Der er i saa Henseende ikke noget, der kan bebrejdes nogen. Der er denne Pladsmangel, som skulde have været afhjulpet for Aaringer siden. Jeg har taget fat med

det samme, jeg blev Minister, men jeg kan ikke, inden Rigsdagen er færdig, komme med endelig detaillerede Planer. Jeg kunde ikke gøre andet, end jeg har gjort, altsaa overveje Muligheden af at lave noget gammelt om, som aldrig kunde blive fuldt tilfredsstillende, eller faa nye Planer lavede.

Det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) talte om min Samtale med en Murmester, uden at denne havde set Planerne. Han har selvfølgelig haft Tegninger, anstillet Beregninger og har taget Tilbud paa alt fra andre Haandværkere. Fra et af vore største Støberier herinde har han saaledes faaet Tilbud om Varmeapparater. Men detaillerede Planer over, hvorledes det hele skal være, kan jeg ikke forelægge i Øjeblikket. I den Henseende maa man give mig Frihed saaledes, som det for Resten ogsaa er sket overfor tidligere Ministre, da Anstalterne i Vridsløselille og Horsens bleve opførte, og saaledes som et tidligere Lovforslag lød paa, der blev forelagt i 1898—99. Da blev der ikke fra Folketingets Side rejst Angreb paa dette Punkt, men Striden stod alene om, hvor Fængselet skulde ligge. Mener Rigsdagen saa ikke at kunne gaa med til dette, men ønsker den nærmere Oplysning, javel, saa gaar Lovforslaget ikke igennem. Hvordan man saa skal klare sig med alle de Fanger, hvortil der skal skaffes Plads, ved jeg ikke, men saa har jeg gjort, hvad jeg kunde. Derfor haaber jeg, Lovforslaget maa gaa igennem. Vi komme da ud over Mangelen, og jeg forsikrer, at det hele vil blive udført saa omhyggeligt og økonomisk som muligt. Kommissionen, som er omtalt i Betænkningen, er en Kommission, der skal have Tilsyn med Fængselets Opførelse, akkurat paa samme Maade som i 1850'erne, da Fængslerne i Vridsløselille og Horsens bleve opførte, og da daværende Fængselsdirektør David havde Forsæde i Kommissionen, der bestod af 3 Medlemmer, der stadig førte dette Tilsyn.

Det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Sabroe) rettede en Opfordring til mig om at udsende et Cirkulære. Hvis jeg ikke vidste, at det ikke var Mening fra det ærede Medlems Side, vilde jeg næsten tro, han var, hvad man kalder en »agent provocateur«, altsaa en, der vilde se at faa mig til at gaa i Vandet og begaa en Lovovertrædelse. Thi det, som det ærede Medlem opfordrede mig til, har jeg aldeles ikke Lov til. Jeg skulde udsende et Cirkulære om at løslade Folk, som sad i Varetægtsfængsel! Det vilde stride direkte mod Grundloven, idet Administrationen derved blandede sig i Domsafgørelser. Det